

чувствуващ истински неинъ синъ — синъ на земята.

Тепавски. Каква промѣна е станала се тебе, Павле!

Павелъ. Всѣки, който би погледналъ съ по-голѣма искреностъ на живота и който би се вслушалъ въ славата на великия учителъ — вѣрвамъ би сторилъ като мене. Знаешъ Жоржъ: за да се възприеме една мисль, която има обществено значение, не е да имашъ здравъ умъ, за да я провѣри той, и послѣ възприеме. Трѣбва душата да е отзивчива; трѣбва и нѣщо друго, което сѣкашъ се ражда съ човѣка. Учението на Толстоя е и философия, и религия.

Тепавски. Втори Христосъ, като че е той споредъ тебе.

Павелъ. Втория човѣкъ, слѣдъ Христа, бихъ казалъ азъ.

Павелъ. (Възторжено гледа прѣзъ прозореца. Долигата въ стаята нѣколко трѣли на славѣй, кацналъ въ градината). Слушай бѣ, Жоржъ! Послушай пѣсенъта на славей.

Вслушватъ се. Чуватъ со нѣколко нотки на славѣя.

Павелъ. Ето. По-рано азъ много пѣти съмъ слушалъ пѣсенъта на славѣя, но тогава азъ чувахъ само кръшенъ припѣвъ, който ми бѣ приятенъ, като всѣка пѣсенъ. Но сега, сега азъ чувствамъ любовъ къмъ пѣсенъта му... оная топла и чиста любовъ, която те кара да обичашъ непристореното, простото, чистото... (Унесень). Азъ едва сега почувствувахъ какво е то: да обикнешъ природата съ нейния топълъ и плодороденъ дѣжъ; да се радвашъ на шипката, която е напѣстрила